

hed om, at i Øjeblikket spiller det ingen Rolle, om der foretages Nedsættelse, og naar vi ikke gør det, er det af praktiske Grunde. De, der husker tilbage til Toldlovsforhandlingerne, og hvad derefter fulgte, da vi sidst arbejdede med Toldloven, i 1908, vil vide, at da rørte vi heller ikke ved Afgiften for Hjemmedyrkning af Tobak. Den Gang blev der indført en højere Told end tidligere, og det medførte en særlig stærk Vækst i den fynske Tobaksdyrkning i Aarene derefter, og da vi skulde til at paalægge en Afgift for igen at tilvejebringe Balance med Tolden paa den udenlandske Vare, ja, saa stod vi overfor det samme, som vi altid staar overfor i slige Tilfælde: at der var skabt berettigede Interesser; de, der nu var begyndt at dyrke Tobak, betragtede det som et Indgreb i deres Rettigheder, at vi nu gik til at indføre den noget højere Afgift, hvad i øvrigt var fuldt ud rimeligt. Nu erkender jeg ganske vist, at finansielt spiller det ikke nogen stor Rolle, om de 50 Øre nedsættes til 20 Øre, men vi risikerer at komme til at staa overfor ganske det samme igen, inden ret lang Tid er gaaet. Derfor siger jeg: Lad os hellere bibeholde de 50 Øre nu, saa ved Folk, hvad de har at rette sig efter, de kan ikke nu give sig til at dyrke Tobak og senere paaberaabe sig, at nu er de i Gang med det, og at de bliver tvunget tilbage fra det.

Endnu en ganske enkelt Ting skal jeg nævne. Det findes omtalt paa Betænkningens 2den Side, 4de Spalte, 2det Stykke. Der er Tale om, at der af Kontrollensyn herhjemme kun maa tillades Lufttørring og ikke kunstig Tørring af hjemmeavlet Tobak; saa længe Dyrkningsafgiften ikke er betalt. Nu blev det for Udvalget oplyst, at der paa enkelte af vore Forsøgsstationer her i Landet dyrkes Tobak netop for at undersøge, hvilken Virkning det kan have, at man foretager Tørringen paa denne eller hin Maade, saavel som for at anstille andre Forsøg. Udvalget har fundet, at det vilde være ganske urimeligt at forbyde disse rene og skære Forsøgsstationer at gøre Forsøg ogsaa med kunstig Tørring af saadan Tobak, og det er mit Haab, at det skal kunne lykkes at faa Administrationen til at gaa ind herpaa. Den højtærede Finansminister har givet et foreløbigt Tilsagn derom, er i alt Fald villig til at medvirke til, at det skal blive muligt for Administrationen at fritage den Tobak, der kun af videnskabelig Interesse behandles paa anden Maade end den, der ellers er tilladt; jeg kan ikke tro, at det

skulde volde store Vanskeligheder. Der er jo ikke saa overordentlig mange Steder her i Landet, hvor man dyrker Tobak udelukkende af videnskabelige Hensyn.

Lad mig nævne et andet Punkt, som er blevet ændret ved Imødekommenhed fra Administrationen. Det er med Hensyn til Afkog af hjemmeavlet Tobak, saavel som af indført Tobak, der kan anvendes til Bekæmpelse af Skadedyr. Jeg har aldrig før vidst, at det kunde spille en saa stor Rolle, som det gør, idet det drejer sig om adskillige Tusinde Kroner, men dette Beløb maa man altsaa give Afkald paa. Det drejer sig nemlig om Tobaksafkog til Bekæmpelse af Utøj paa Frøavlplanter, Roefrø og Utøj paa Kreaturer under forskellige Former. Der er altsaa stillet Ændringsforslag, hvorefter det er muligt, at denne, om jeg saa maa sige, hygiejniske Anvendelse af Tobak bliver fritaget for de store Afgifter.

Udover de Punkter, jeg her har nævnt, er der ikke sket større Ændringer med Hensyn til selve Lovforslaget. Men der er alligevel et Ændringsforslag, som jeg ganske kort vil omtale, og det er Ændringsforslag Nr. 16. Jeg kan kortelig udtrykke det paa den Maade, at Ændringsforslaget laver en Appellinstans paa en saadan Maade, at Tvistigheder, som maatte opstaa, ikke saadan uden videre enten skal frafalde eller bringes for Domstolene. Nu er jeg — og Udvalget som saadant har været enigt med mig deri — slet ikke tilbøjelig til at lave flere Nævn end højst nødvendigt, og da der fremkom Ønske om at faa en Appellinstans til Afgørelse af saadanne Tvistigheder, opstod meget let Tanken om at henlægge denne Sag under den allerede bestaaende Appellinstans. Det er den Appellinstans, der findes til Bedømmelse af Tvistigheder angaaende selve Toldloven, og det synes ganske naturligt, at de to Ting hører sammen.

Jeg vil imidlertid gerne sige nogle Ord om, hvad Meningen har været med denne Appellinstans. Lad os tænke os tilbage til en tidligere Tid, da en saadan Appellinstans ikke eksisterede. Lad os tænke os, at en eller anden var utilfreds med Fortoldningen af en Vare. Det gik i Almindelighed til paa den Maade, at f. Eks. en Fabrikant her i Landet klagede over, at hans Konkurrent Importøren var sluppet for billigt, havde givet for lidt i Told. Altsaa, den indenlandske Fabrikant klagede over, at der var erlagt for lidt i Told, medens hans Modpart Importøren klagede over, at han havde erlagt for